

Seddawissi sūnnitas parrembid maid wilja kandma, nink mōts peap sega, mes pōllus ei kōlba, lepma; ent aigomöda, kui perre surembas lät, tettas ka pōldo laiembas, nink jälle peap mōts pōllule maad andma, nink ei tohhi wastapánnu, kui ka sedda kottusti wimate käest ärrawdetas, kon ta eessike waiwaga énnege jalgu pāäl püssip. Pälegi tarwitap rahwas meie maal, kon suwwi lühikene om, eggas ajastaja mōtsast ennamb puid honete ehbitamises, pesitamises nink roa keetmises, kui muusal, nink mes rehhevészü ajjal siin ahjo heidetas, sedda ei tohhi meie uimmitadagi wōerama ellajide vasta, et nemma meie ülearwo puraiskamist ei nara nink pilguta, fest et kõunegi muusal ilma pāäl sedda-wissi riibt ei atteta, kui meie maal, enge kigin paigun willi torelt pōimo ajjal säälsammam pōollo pāäl pēs-setas, kon temma om kasfumu. Kui sis lämme ma kottusin mōtsa pudus rahwal om oppust andnu, mōtsa suremba holega hoita, sis olles niclele ámmogi jo wajja oluu se pāle mōttelda, et meie kui targa maj-japiddaja mitte ennamb wälja ei ánnu, kui sissetul-lep. Kuulge sis, sobra, mes nōuwo meis se polest sūnnis wōtta.

Se man om kats ásja wajja tähhele pánnu, kellest eggants mööslif innemine peap tūnnistama: Zah, se om tōttelikult tōisi! Gesmält peap hoolt kānnetama, et kon eale mōtsa raotas, noor mōts jälle assemele sūnnip; nink tōiselt, et ka sinnia mōtsa kaswatetas, kos sedda weel ei olle olmu, ehet ta kottus ful wiljamaas ei kōlba nink sepärrast häddat pārrast palja sōda eest mássap.

Jummala arm nink heldus kānnap jo eessi se eest hoolt, et kon mōtsa om oluu, sinnia ka eessi hennest mōts jälle sūnnip, kui innemine énnege lasssep sündida. Sest kui sa noort kōlvo ollet mahharaggunu, mes ei olle weel seemnelandja pu oluu, sis ajavat jure tullewal ajastajal kānno ümber noort wōssu

wälja nink sūnnitawa sel wiśil mittund nori kōlvi se ütte mahharaotu kōlvo assemele. Ent kuusk nink peddaj kaswawa énnege seemnist nink ei olle sedda lomu, et nemma ka jurest voigi sūnnitawa; sedda teggewa ennege kōlw nink mu lebhelandja pu, et nemma katte wiśi, seemnest nink pu jurest, suggenewa. Kui perremees sis tahhap, et mahharaotu mōtsa assemele jälle noor mōts peap tullema, sis wōip se sündida kolmesuggutsel wiśil, eesmält pu seemnetest, mes mahha ómma saddanu, tōiselt pu juurte wōssutamisest, nink kolmandamalt noorte puie istutamisest. Sedda istutamist ehet arwat sa tubjas mängitöös; ent ärra laida énneaigo sedda ásja! Kui sa oppit, et ta ei olle joht tubhi.

Seniajjani om meie maal puust olmu, et kui tahbetas mōtsma pāle jälle mōtsa kasvatada, sis jätteitas laggeda pāle mōnni pu pātra nink lodetas et neide seemnest noor mōts jälle assemele tullep. Ent pāält näta wōip jo üttelda, et se mood ei olle kit-tuse wäärt. Sest eggants tijap, et pu ei hāitse eggas ajastaja üttewiśi, enge et mōnnikord mitto ajastaja wahhet om, énne kui puust ütskord kōlblisko sement nivaljo saap, kui wajja om; nink pälegi joh-huv, et sāratse ütniko pu laggeda pāäl tullest mahha-murtas, énne kui neist ásja sanu. Ent seni wōttap sedda mōda kuis ma om kottuside umbrobhi nidade wōimusi, et pu semen ärraläppätas, kottuside jääp ma kalles nink tuimas, et ta seemnel ei ánnu iddaneda. Sest tullep sis, et kos semen om jōndnu juurt wōtta, sāäl om paks wōssu näta, muusal om pāljas lagge ma, ni et sāratsel mōtsal sugguke mōtsa nāggo ei olle nink sepärrast temmast ka kelleke ásja ei sa.

Sepärrast om parremb, et perremees eessi hoolt kätte wōttap, nink mōtsa seddawissi kūlwap, kui pēlomees wilja sement. Sis ta wōip lota, et ilma aigo wiitmata noor kasfu ülle ajastaja üttewiśi ül-